

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Janem Švarcem
sídlem Vodičkova 695/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, č. j. X, X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 2. 2020, č. j. X, X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Mgr. Jana Švarce, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobce v části změnil usnesení Městského úřadu Česká Lípa (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 1. 2020, č. j. X. Tímto usnesením správní orgán I. stupně žalobci podle § 41 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neprominul zmeškání úkonu, kterým bylo podání odporu proti příkazu ze dne 18. 11. 2019, č. j. X. Změna prvostupňového usnesení spočívala v tom, že o neprominutí zmeškání úkonu bylo rozhodnuto podle § 41 odst. 4 správního řádu, namísto § 41 odst. 5 správního řádu.
2. Příkazem ze dne 18. 11. 2009 byl žalobce správním orgánem I. stupně shledán vinným z přestupku, byla mu uložena pokuta 7 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 12 měsíců. Příkaz byl dne 19. 11. 2019 dodán do datové schránky žalobce, doručen byl 10. dnem od dodání, neboť se do datové schránky nepřihlásila oprávněná osoba, tedy dnem 29. 11. 2019. Konec 8 denní lhůty pro podání odporu proti příkazu připadnul v souladu s § 15 odst. 3 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu na pondělí 9. 12. 2019, dne 10. 12. 2019 nabyl příkaz právní moci.
3. Dne 17. 12. 2019 žalobce v zastoupení zmocněnce podal žádost o prominutí zmeškání úkonu – odporu proti shora označenému příkazu, neboť v podání odporu ve lhůtě do 9. 12. 2019 mu bránila nemoc (zápal plic) trvající od 6. 12. 2019 do 17. 12. 2019, což žalobce dokládal výměnným listem – poukazem X ze dne 17. 12. 2017 s uvedením diagnózy X a informací, že zdravotní stav žalobce v době od 6. 12. 2019 do 17. 12. 2019 odpovídal pracovní neschopnosti, nutný klid na lůžku. Jako další důkazy žalobce označil zdravotní dokumentaci na vyžádání u X a její výslechy.
4. V odůvodnění usnesení ze dne 16. 1. 2020, kterým správní orgán I. stupně žádosti nevyhověl a zmeškání úkonu žalobce neprominul, správní orgán I. stupně uvedl, že k žádosti nebyly dodány důkazy podporující tvrzení žalobce. Žalobcem nebyl dodán doklad o dočasné pracovní neschopnosti a výměnný list nepotvrzuje, že zdravotní stav žalobce byl natolik vážný, aby nemohl zaslat odpor v zákonné lhůtě, zejména proto, že žalobce je uživatelem datové schránky, která umožňuje odesílání datových zpráv kdykoli a odkudkoli.
5. Žalobce se odvolal, namítal, že předložený poukaz prokazuje, že onemocněl pneumonií (diagnóza X, v poukazu byla chyba v psaní), jde o závažnou nemoc, která mu znemožnila provádět obvyklé činnosti, tedy odůvodňuje zmeškání podání odporu. Správnímu orgánu I. stupně žalobce vytýkal, že pokud vyhodnotil výměnný list jako nedostačující, měl lékařku vyzvat k předložení zdravotní dokumentace a případně ji vyslechnout, jak žalobce navrhoval v žádosti. Namítal též porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť pokud měl správní orgán I. stupně pochybnosti o skutkovém stavu, měl provést další důkazy z vlastní iniciativy. Nesouhlasil se závěrem, že jeho zdravotní stav nebyl natolik vážný, a dále uvedl, že nemá počítač, ze kterého by mohl kdykoli a odkudkoliv zaslat datovou zprávu.
6. Napadeným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020 žalovaný v části změnil prvostupňové usnesení, o neprominutí zmeškání úkonu rozhodl podle § 41 odst. 4 správního řádu. Konstatoval, že na výměnném listu, jímž jediné žalobce žádost doložil, nebylo uvedeno, kým byl vystaven, byla na něm uvedena neexistující diagnóza, jež není dohledatelná na seznamu diagnóz, nadto byl vystaven až po lhůtě, ve které měl žalobce podat odpor. Podle žalovaného by žalobce nepochybně lékaře navštívil dříve, pokud by pociťoval příznaky,

nikoli až v závěru dle tvrzení „závažné“ nemoci. Pokud bylo uvedeno, že zdravotní stav žalobce odpovídal pracovní neschopnosti, není ani pracovní neschopnost automaticky důvodem pro prominutí zmeškání úkonu. Žalobce si dne 17. 12. 2019 zajistil právní zastoupení, udělil plnou moc, kterou digitálně podepsal, vše v době, kdy měl mít klid na lůžku. Je tedy jednoznačné, že neprokázal, že pro zmeškání podání odporu byly závažné důvody. Žalovaný dále uvedl, že lhůta pro podání odporu žalobci končila dne 9. 12. 2019 a zdůraznil, že žalobce nedoložil žádnou překážku, která by mu bránila odpor podat po oznámení příkazu ve dnech 30. 11., 1. až 5. 12. 2019. V době, kdy měl mít klid na lůžku, žalobce dne 17. 12. 2019 vyhledal advokáta, zplnomocnil ho k zastupování, v té době znal již obsah i sp. zn. příkazu. Žalobce je coby fyzická osoba držitelem datové schránky, do níž lze vstoupit např. i z mobilního telefonu, není tedy nezbytné vlastnit počítač, není tedy třeba dopravovat se ani mimo domov. Žalobce tedy neprokázal, že překážkou podání odporu byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, proto mělo být správním orgánem rozhodnuto podle § 41 odst. 4 správního řádu. Dále podle žalovaného nebylo zřejmé, kdy mělo dojít k prominutí překážky podat odpor. Ačkoli měl mít dle svého tvrzení žalobce i po 11 dnech klid na lůžku, přesto dne 17. 12. 2019 podal prostřednictvím zmocněnce odpor. Žalovaný dále uvedl, že za dobu od 6. 12. do 17. 12. 2019 se měl žalobce vyléčit ze zápalu plic, ačkoli nenavštívil lékaře, podle žalovaného se nejedná o běžnou dobu léčby této nemoci. Žalovaný zopakoval, že žalobce neuvedl závažné důvody, které by mu bránily odpor podat do 6. 12. 2019, a důvody uváděné pro dobu od 6. 12. do 17. 12. 2019 nebyly vyhodnoceny jako závažné. Proto správní orgán I. stupně posoudil žádost žalobce správně.

II. Žaloba

7. Žalobce nesouhlasil se závěrem, že jeho zdravotní stav nebyl závažným důvodem pro prominutí zmeškání úkonu. Z potvrzení o nemoci ze dne 17. 12. 2019 je zřejmé, že onemocněl pneumonií (diagnóza X – X; v potvrzení je chyba v psaní, kdy byl nedopatřením uveden kód J8.9), tedy závažnou nemocí provázenou horečkou, která mu znemožnila provádění obvyklých všedních činností i vyřizování písemností ve správním řízení. K výhradám žalovaného vůči výměnnému listu žalobce uvedl, že z razítka lékaře na potvrzení vyplývá, že je vystaveno lékařkou X, se sídlem X, což koresponduje s připojenou parafou začínající psacím „S“. Chyba v psaní u kódu diagnózy nezneškodňuje důkazní sílu potvrzení natolik, aby existenci nemoci jakožto závažného důvodu pro prominutí zmeškání úkonu vůbec neprokazovala. Ze seznamu diagnóz šlo snadno ověřit, že v kapitole J – Nemoci dýchací soustavy existují jen tři diagnózy končící čísly „89“, přičemž jedna X– X (blíže nespecifikovaná) koresponduje s diagnózou, kterou uváděl žalobce v žádosti v odvolání, tedy pneumonie, zápal plic. I bez uvedení konkrétní diagnózy lze z potvrzení seznat, že šlo o závažný důvod, lékař k tomuto dni předepisuje nutný klid na lůžku. Je-li tedy lékařem předepsán nutný klid na lůžku ještě jedenáctý den po začátku nemoci, nelze učinit jiný závěr, než že v předchozích dnech žalobce prodělal nemoc na lůžku, tedy byl natolik zdravotně indisponován, že nemohl činit úkony ve správním řízení, obzvláště v prvních dnech nemoci, kdy je infekční onemocnění v nejzávažnějším stadiu a kdy běžela lhůta pro podání odporu. Skutečnost, že byl poukaz vystaven až po lhůtě k podání odporu, prominutí zmeškání úkonu nebrání. Žalovaný tak nesprávně zjistil skutkový stav, čímž řízení zatížil vadou, jež způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

8. I kdyby předmětné lékařské potvrzení nebylo dostatečné, měl správní orgán I. stupně, případně žalovaný v odvolacím řízení provést další důkazy navržené žalobcem. Žalobce navrhoval kromě lékařského potvrzení provést důkaz zdravotní dokumentací, kterou si měl vyžádat podle § 53 odst. 1 správního řádu, a výsledkem svědkyně X. Správní orgán I. stupně ani žalovaný tyto důkazy neprovedli, ani se s nimi jinak nevypořádali v odůvodnění rozhodnutí. Žalobce se dovolával závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 29/2009-48. Žalovaný nesprávně za jediný důkazní prostředek žalobce označil pouze listinný důkaz, tento právní názor je nesprávný. Pokud měl žalovaný pochybnosti o skutkovém tvrzení žalobce i po předložení lékařského potvrzení, mohl a měl provést další označené důkazy. I z těchto důvodů je napadené rozhodnutí vadné pro nesprávné posouzení procesně právní otázky.
9. Nesprávný je závěr žalovaného, že lékaře žalobce navštívil až v závěru nemoci po 11 dnech nemoci. Žalobce první den nemoci 6. 12. 2019 lékaře navštívil, byl mu diagnostikován zápal plic, předepsána antibiotika a dohodnut termín kontroly dne 17. 12. 2019. To ostatně vyplývá z lékařského potvrzení, v opačném případě by lékař stěží uváděl přesný den počátku nemoci. Tyto skutečnosti by nepochybně vyplynuly z dalších důkazů navržených žalobcem, pokud by je žalovaný provedl nebo uložil provést správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný důkazy neprovedl a místo toho do zjištění skutkového stavu nesprávně promítl své vlastní nesprávné hypotézy. Pominul, že je rozdíl mezi počátkem nemoci, kdy je pacient upoután na lůžko, a stavem po 11 dnech léčby, byť s doporučením lékaře, aby dodržoval klid na lůžku. Teprve dne 17. 12. 2019, kdy mu to již zdravotní stav dovolil, začal žalobce činit neodkladné úkony, např. zajištění právního zastoupení v předmětném správním řízení. Žalobce také zpochybňoval závěry žalovaného, které činil ve vztahu k typické době léčby, a odkazoval na informace z odborných článků na wikipedii či na odborném internetovém severu. I v tomto směru žalovaný vycházel z nesprávných skutkových zjištění.
10. Žalovaný pominul, že žalobce nedodal jen doklad o pracovní neschopnosti, ale potvrzení kromě pracovní neschopnosti potvrzovalo, že jde o nemoc, u které je i po 11 dnech třeba klid na lůžku, což potvrzuje, že jde o překážku úkonu. K dalším závěrům žalovaného žalobce uvedl, že má sice na mobilním telefonu instalovanou aplikaci iDatovka, která umožňuje kontrolu datových zpráv, nikoli však jejich odesílání z mobilního telefonu. I kdyby to bylo možné, je nesprávná představa žalovaného, že by měl žalobce povinnost v akutní fázi nemoci sepisovat a podávat odpor prostřednictvím speciální aplikace v mobilním telefonu. Nehledě na jeho právo zajistit si právní zastoupení advokátem, což uváděl již v odvolání, žalovaný se s tímto důvodem nevypořádal. K žalovaným označeným rozsudkům Nejvyššího správního soudu žalobce poznamenal, že jsou nepřipadné, týkaly se jiných okolností.
11. Rovněž nesprávný je názor, že pokud překážka netrvala celou dobu 8 denní lhůty pro podání odporu, není důvod prominout zmeškání úkonu. Podle žalobce je neoddělitelnou součástí práva podat opravný prostředek možnost využití celé lhůty pro jeho podání. Nastane-li překážka v posledních dnech lhůty, podateli nelze přičítat k tíži, že vznik takové překážky nepředvídal a odpor z opatrnosti nepodal např. v první polovině zákonné lhůty. Správní řád na rozdíl od tvrzení žalovaného počítá s prodloužením lhůty, pokud v jejím průběhu nastane překážka bránící podateli úkon učinit. Ustanovení § 41 odst. 2 správního řádu výslovně upravuje lhůtu k provedení úkonu, která činí 15 dnů od pominutí takové překážky. Kdy došlo k pominutí překážky zřejmé je, a to dne 17. 12. 2019. Nutný klid na

lůžku po 11 dnech nemoci již nepředstavuje stav, kdy by žalobce nemohl vyřizovat neodkladné úkony, včetně zajištění zastoupení advokátem a podání odporu prostřednictvím něj. Řešení této otázky je však podle žalobce bezpředmětné, jelikož lhůta pro podání požádání o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2 správního řádu trvá dalších 15 dní od pominutí překážky, v daném případě je tedy postaveno najisto, že žádost byla včasná.

12. K charakteru usnesení, kterým je rozhodnuto o prominutí zmeškání úkonu, jímž je odpor, judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že takové usnesení je třeba považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jelikož se jím řízení končí, poté nenásleduje žádné správní řízení ukončené meritorním rozhodnutím, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 248/2015-22. V takovém případě je třeba aplikovat na takové rozhodnutí i základní zásady pro vydávání rozhodnutí ve věci samé, především povinnost správního orgánu dát účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 správního řádu. Důležitost tohoto procesního práva plyne např. z nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 58/2000. Rovněž z tohoto důvodu zatížil žalovaný řízení vadou.
13. Ze shodného důvodu je třeba pro rozhodnutí aplikovat i obecné zásady správního řízení týkající se dokazování, tedy zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací ve smyslu § 3 správního řádu. Tyto zásady jsou v případě řízení z moci úřední konkretizovány v § 50 odst. 3 správního řádu, podle žalobce tedy měl správní orgán v případě pochybností o skutkovém stavu provést další důkazy z vlastní iniciativy, i kdyby je žalobce neoznačil.
14. V závěru žalobce vyjádřil pochopení nad tím, že agenda dopravních přestupků je náchylná na vysoký výskyt obran obstrukčního typu, ovšem to nemůže vést k odepření práva na přístup ke standardním procesním prostředkům. Zmeškal-li žalobce z omluvitelného důvodu podání odporu proti příkazu, kterým mu byl uložen správní trest, je namístě obhajobu mu umožnit.
15. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí. Předložení výměnného listu vystaveného až po lhůtě pro možnost podání odporu není závažným důvodem pro nemožnost podat odpor v zákonné lhůtě vlastníkovu datové schránky. Nutný klid na lůžku nepředstavoval po 11 dnech nemoci stav, kdy by žalobce nemohl vyřizovat neodkladné úkony. Argumenty žalobce, že nevlastní počítač, ze kterého by mohl podat odpor, se jeví jako vysoce nepravděpodobné vzhledem k tomu, že v návrh na odkladný účinek žalobě žalobce uvedl, že je jediným jednatelem společnosti bez zaměstnanců, která provozuje síť elektronických komunikací s nabídkou internetového připojení. Společnost sídlí na shodné adrese s adresou trvalého pobytu žalobce. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul v celém rozsahu.

IV. Replika žalobce

17. Žalobce následně navrhol, aby soud doplnil dokazování lékařským potvrzením X ze dne 17. 6. 2020, v němž lékařka výslovně potvrdila již dříve tvrzené skutečnosti. Tedy že kód diagnózy X je chybou v psaní, přičemž správný kód je X, a že zdravotní stav žalobce v předmětné době bránil podat odpor proti příkazu.
18. K tvrzení žalovaného ve vyjádření žalobce namítal, že jeho skutečné bydliště je na jiné adrese, kde v době nemoci neměl pevné internetové připojení ani počítač či notebook. I kdyby počítač s internetovým připojením měl, je iluzorní představa žalovaného, že by v akutní fázi nemoci mohl sepsovat a podávat odpor, nehledě na právo na zastoupení a sepsání odporu advokátem. Kromě výměnného poukazu žalobce soudu předložil k důkazu nájemní smlouvu ze dne 25. 9. 2019 o nájmu bytu na uvedené adrese.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí vydaná k žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu, která jsou samostatně přezkoumatelná soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 3 As 248/2015-22, publ. ve Sb. NSS 3467/2016, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
21. Ustanovení § 41 správního řádu, jehož žalobce využil ve své žádosti ze dne 17. 12. 2019, spojené s odporem, upravuje tzv. navrácení v předešlý stav, jímž je i prominutí zmeškání úkonu, který měl být učiněn v určité lhůtě. Podle § 41 odst. 2 správního řádu může účastník požádat o prominutí zmeškání úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Podle odst. 4 citovaného ustanovení promine správní orgán zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Hovoří-li zákon o závažných důvodech, které bránily podateli provést úkon, má na mysli objektivně existující překážky na straně účastníka, které k určitému datu nastaly a po celou dobu svého trvání mu bránily provést úkon. Takovými závažnými důvody může být např. závažný zdravotní stav (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 Azs 13/2015-28, publ. ve Sb. NSS 3215/2015, či ze dne 26. 10. 2016, č. j. 8 Azs 57/2016-36). Břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně závažných důvodů, které byly bez zavinění podatele překážkou provedení úkonu, leží na podateli (shodně např. naposledy označený rozsudek Nejvyššího správního soudu).
22. Jak již bylo uvedeno, rozhodnutí správního orgánu o žádosti o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu – je svou povahou rozhodnutí zakládající práva a povinnosti účastníku řízení ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nikoli pouhé procesní rozhodnutí vydané

v průběhu vedeného správního řízení. Není tedy důvod neaplikovat před jeho vydáním ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, jež stanoví správnímu orgánu povinnost dát účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi, kdy správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, tato okolnost musí být zřejmá právě z výzvy správního orgánu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

23. V žalobcově případě správní orgán I. stupně dle § 36 odst. 3 správního řádu nepostupoval, žalobce tak před vydáním rozhodnutí o žádosti neměl možnost seznat, že správní orgán I. stupně ukončil obstarávání podkladů, resp. že bude vycházet pouze z předloženého výměnného poukazu a nikoli z dalších podkladů, jejichž obstarání pro účely prokázání vážného důvodu bránícího podání odporu ve lhůtě žalobce navrhoval. Žalobce tak neměl možnost vyjádřit se ve věci a uplatnit vůči postupu správního orgánu I. stupně výhrady, případně reagovat dalšími procesními návrhy tak, aby unesl důkazní břemeno, které jej při požádání o prominutí zmeškání úkonu stíhá. Řízení před správními orgány tak bylo zatíženo podstatnou procesní vadou.
24. Na podateli, který požádá ve smyslu § 41 odst. 1 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu, zásadně leží břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně závažných důvodů, které byly bez jeho zavinění překážkou provedení úkonu, jak již soud uvedl shora. Na řízení o takové žádosti se nevztahuje § 50 odst. 3 správního řádu, nejde totiž o řízení z moci úřední, v němž by měla být podateli uložena povinnost.
25. Nicméně i v řízení o žádosti o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu – nesou správní orgány odpovědnost za to, jaké podklady se stanou základem pro vydané rozhodnutí. V souladu s § 52 správního řádu je to podatel, který je povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení – zde tvrzení o závažných důvodech, které mu bez jeho zavinění bránily ve včasném podání odporu. Správní orgán není takovými návrhy vázán, je však jeho povinností provést důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci, a to v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce v tom směru příhodně citoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, podle něhož: *„[n]ení na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opřít skutkové závěry a které opomene“.*
26. Tímto způsobem však správní orgán I. stupně ani žalovaný nepostupovali. Správní orgán I. stupně, který vyhodnotil předložené lékařské potvrzení ze dne 17. 12. 2019 jako nedostatečný důkaz, zcela ignoroval další dva žalobcovy důkazní návrhy a postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a shora citovanými judikaturními závěry. Pokud správní orgán I. stupně navržené důkazy neprovedl a ani neodůvodnil, proč důkazním

návrhům žalobce nevyhověl, lze hovořit o tzv. opomenutých důkazech. Stejnou vadou zatížil rozhodnutí žalovaný, který ani žádným způsobem nereagoval na odvolací námitku, v níž toto pochybení žalobce správnímu orgánu I. stupně vytýkal. V této části je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).

27. A žalobci lze dát za pravdu také v tom, že pokud měl správní orgán I. stupně a po něm též žalovaný po vyhodnocení předloženého lékařského potvrzení pochybnosti o pravdivosti žalobcova tvrzení o závažném zdravotním stavu, měli přistoupit k provedení dalších důkazů, jichž se žalobce dožadoval na podporu svého tvrzení, že mu jeho nepříznivý zdravotní stav trvající od 6. do 17. 12. 2019, odpovídající pracovní neschopnosti, skutečně bránil v podání odporu. Pokud tak správní orgány neučinily, vychází jejich rozhodnutí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
28. Soud také přisvědčil žalobním námitkám, jež se týkaly nesprávného hodnocení předloženého lékařského potvrzení ze dne 17. 12. 2019. Soud se zásadně neztotožnil s výhradami, které vůči předloženému výměnnému listu vyjádřil v napadeném rozhodnutí žalovaný. Z lékařského potvrzení jednoznačně vyplývá, že jej vystavila X, jejíž jméno žalobce zmiňoval ve své žádosti v souvislosti s vyžádáním zdravotní dokumentace a provedením svědeckého výslechu, bylo zde uvedeno její sídlo, připojeno razítko a odpovídající paraфа, jak je zvykem. Důkazní hodnotu lékařského potvrzení nesnižuje ani chybně uvedené číselné označení diagnózy zápalu plic. Na chybu v psaní při uvedení číselného označení pneumonie (zápalu plic) upozorňoval žalobce žalovaného v odvolání, v němž nabízel logické vysvětlení, případně se dovolával provedení dalších důkazů, pokud by bylo lékařské potvrzení považováno za nedostačující. Na tuto obranu žalovaný nereagoval, pouze bez dalšího uvedl, že jde o neexistující diagnózu. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že žalovaný číselné označení diagnózy kontroloval ve veřejně dostupném seznamu diagnóz, nic mu tedy nebránilo, aby tvrzení žalobce o pouhé chybě v psaní v označení diagnózy X namísto X pro pneumonii obdobným způsobem ověřil, anebo ověřil dotazem u lékařky, která výměnný list vystavila. Žalobci lze stěžejí klást k tíži chybné číselné označení diagnostikovaného onemocnění ze strany ošetřující lékařky.
29. Dle názoru soudu pak lékařské potvrzení neztrácí na důkazní hodnotě tím, že bylo vystaveno až po 11 dnech trvání nemoci dne 17. 12. 2019 a současně s ním nebylo vystaveno potvrzení o pracovní neschopnosti, jak uvedl správní orgán I. stupně. Lékařské potvrzení o zdravotním stavu si žalobce zjevně nechal vystavit pro účely prokázání své nemoci k žádosti o prominutí zmeškání úkonu, správní orgány ztrácejí ze zřetele, že žalobce nemusí být zaměstnancem a tedy nemusí nutně potřebovat od ošetřujícího lékaře vystavit rozhodnutí o pracovní neschopnosti. Z předloženého lékařského potvrzení vyplývá, že žalobce byl v době od 6. 12. do 17. 12. 2019 nemocen, měl zápal plic vyžadující v této době klid na lůžku, přičemž dle ošetřující lékařky odpovídal zdravotní stav žalobce stavu pracovní neschopnosti. Nemoc (v případě žalobce zápal plic) zapříčiňující pracovní neschopnost a vyžadující klid na lůžku po celou dobu trvání nemoci je třeba považovat za důvod na vůli žalobce nezávislý, představující objektivní překážku dočasně bránící mu v pracovní činnosti, tedy i v učinění úkonů svou náročností odpovídající pracovní činnosti, mezi které lze nepochybně zařadit i podání odporu proti příkazu, jímž byl žalobce uznán vinným v přestupkovém řízení (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31). Zde je namístě poznamenat, že ačkoli je možné odpor proti příkazu řadit mezi ty méně náročná procesní podání, nelze žalobci upřít právo

nechat si i v takové záležitosti právně poradit a podat odpor řádně odůvodněný, eventuálně prostřednictvím zvoleného zmocněnce.

30. Na závěru, že žalobci v posledních dnech zákonné lhůty bránil nepříznivý zdravotní stav úkon učinit, nic nemění ani skutečnost, že v závěru nemoci byl žalobce schopen dostavit se k lékaři (zjevně za účelem kontroly) a učinit další neodkladné úkony, např. právě zajištění právního zastoupení za účelem obrany proti vydanému příkazu. Takový sled událostí považuje i soud za standardní a logický. Argumentace žalovaného, že žalobce v počátku nemoci nenavštívil lékaře, stejně jako jeho závěry ohledně doby léčby a možnosti vyléčení, nemají v ničem oporu. Měl-li žalovaný přes předložené lékařské potvrzení pochybnosti o počátku nemoci, skutečném zdravotním stavu žalobce v průběhu diagnostikovaného zápalu plic a možnostech žalobce v průběhu nemoci činit úkony pro účely správního řízení, bylo na místě tyto otázky prověřit dotazem u ošetřující lékařky, jak to ostatně žalobce sám správním orgánům navrhoval.
31. Pro úplnost soud dodává, že ani argumentaci žalovaného, že žalobce je držitelem datové schránky nepovažuje za přesvědčivou. Je-li žalobce držitelem datové schránky coby fyzická osoba, neznamená to bez dalšího, že by musel být schopen v průběhu nemoci, která ho limitovala shora popsaným způsobem, podat odpor elektronicky. Nehledě na tvrzená technická omezení možnosti činit podání prostřednictvím datové schránky z mobilního zařízení (ať již připojení na internet či funkce aplikace iDatovka), s nimiž žalovaný v napadeném rozhodnutí zjevně nepočítal.
32. Dále je třeba reagovat na závěry žalovaného, že žalobci nic nebránilo, aby odpor podal ve dnech 29. 11. až 5. 12. 2019, když pro tuto dobu nedokládal žádnou překážku. Soud se plně ztotožnil s argumentací žalobce, že neoddělitelnou součástí práva podat opravný prostředek je možnost využití celé lhůty pro jeho podání. A že nastane-li překážka pro podání opravného prostředku v závěru lhůty, nelze klást účastníku řízení k tíži, že takovou situaci nepředvídal a z opatrnosti opravný prostředek nepodal již v počátku běhu lhůty. Žalobce tvrdil a dokládal existenci překážky podání odporu po část 8 denní lhůty, včetně jejích posledních dnů, přičemž opravné prostředky včetně odporu bývají nezřídka kdy podávány právě v závěru zákonem stanovené lhůty. Nelze tedy dospět k závěru, že žalobci v podání odporu nic v počátku lhůty k podání odporu nebránilo, a proto nebyly pro prominutí zmeškání úkonu dány závažné důvody, jak to učinil žalovaný.
33. Lze shrnout, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo zatíženo vadami, které žalobce namítal. S ohledem na to soud vyhodnotil návrhy žalobce na doplnění dokazování učiněné v replice jako nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Ze shora uvedených důvodů soud postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. O žalobě soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

36. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou advokáta za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Soud žalobci nepřiznal odměnu a náhradu hotových nákladů v souvislosti s podáním repliky, neboť se jednalo o stručné podání, které již do věci nepřineslo žádné nové zásadní argumenty. Dále soud přiznal v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám advokáta žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 2. červenec 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně